

Arrest

nr. 111 805 van 11 oktober 2013
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en het inreisverbod (bijlage 13 sexes) van dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 26 september 2013 werd aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing. Op diezelfde datum wordt tevens de beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Çakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag,

zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

3.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te

voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

3.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

3.2.7. In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Dit wordt niet betwist door verweerder. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.3. In een eerste middel aangaande de bestreden beslissing werpt verzoeker op, “- *Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht; Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel; Schending van artikel 3 E.V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid.*”

Na een theoretisch betoog over de diverse aangehaalde bepalingen en beginselen stelt verzoeker:

“De verzoekende partij heeft de Afghaanse nationaliteit.

De verzoekende partij is zijn land van herkomst ontvlucht omwille van persoonlijke problemen, alsook omwille van de algemene veiligheidssituatie.

De verzoekende partij dreigt gedwongen teruggestuurd te worden naar Afghanistan, hetgeen blijkt uit het feit dat de verzoekende partij is opgesloten met het oog op verwijdering (trouwens de enige reden waarom een illegale persoon opgesloten mag worden conform de Belgische regelgeving) en uit de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit niet in vraag werd gesteld door de Belgische instanties.

Indien de verzoekende partij op heden gedwongen teruggestuurd wordt naar Afghanistan, dan dreigt artikel 3 E.V.R.M. geschonden te worden.

De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is het laatste jaar ongunstig geëvolueerd. De situatie is grondig veranderd én verslechterd ten opzichte van de datum van de laatste asielaanvraag van de verzoekende partij (i.e. september 2011).

a)

Nieuwe richtlijnen van het UNHCR – Eligibility Guidelines dd. 6 augustus 2013 – kaarten de situatie aan, alsook de veiligheidssituatie in Kaboel:

“With the ongoing security transition, the nature of the conflict has changed as AGEs have changed the focus of their attacks from the IMF to Afghan targets. AGE attacks have shown a significant increase in targeted killings of local civilian leaders and a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas. Moreover, the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north, but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that “much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage.” UNAMA observes furthermore that AGEs appear to be focusing their efforts on holding ground in areas where government presence is minimal, which in turn has a significant impact on the protection of human rights of the affected communities (see Section II.C.1.b).

(...)

The 12 provinces with the highest incident totals in 2012 (more than 640 incidents) were Helmand, Kandahar and Uruzgan (southern region), Ghazni, Paktika and Khost (southeastern region), Nangarhar and Kunar (eastern region), Herat and Farah (western region), and Kabul and Wardak (central region). ANSO noted that the southern, southeastern and eastern region formed an increasingly contiguous battle space. The UN similarly noted that in the three-month period of August-October 2012, 70 per cent of all security incidents occurred in the south and east of the country. Despite the overall decrease in the number of security incidents in 2012 compared to 2011, the provinces of Kandahar, Kunar, Nangarhar, Logar and Wardak saw notably higher security incident levels than in 2011.”

(stuk 5, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', UNHCR, 6 augustus 2013, pagina's 13, 14 en 18, eigen markering)

Het moge duidelijk zijn dat de UNHCR Kabul niet eenduidig als veilig beschouwt, de plaats naar waar de verwerende partij echter de verzoekende partij wenst terug te sturen.

Burgers worden effectief het slachtoffer van het geweld:

“UNAMA noted that while the total civilian casualty figure for 2012 represented a four per cent decrease compared to 2011, civilian casualties in the last half of 2012 increased by 13 per cent compared to the same period in 2011. This upwards trend continued in 2013. In the first six months of 2013, UNAMA registered 3,852 conflict-related civilian casualties, an increase of 23 per cent compared to the same period of 2012 and representing a return to the record- high number of civilian casualties of 2011.”

(stuk 5, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', UNHCR, 6 augustus 2013, pagina 15, eigen markering)

Dat het algemene veiligheidssituatie in Afghanistan de voorbije maanden ongunstig is geëvolueerd blijkt ook uit het ANSO rapport (Afghanistan NGO Safety Office, analyse eerste kwartaal 2013) (stuk 6).

b)

Het geweld maakt veel meer slachtoffers dan louter de dodelijke slachtoffers, dan wel de gewonde slachtoffers. Het geweld brengt ernstige schendingen van mensenrechten met zich mee voor zo goed als de gehele burgerbevolking. Bij de beoordeling van de toekenning van een beschermingsstatus dient aldus rekening gehouden te worden met tal van factoren:

“In the context of the armed conflict in Afghanistan, factors to be taken into account to assess the threat to the life or person of an applicant by reason of indiscriminate violence in a particular part of the country include the number of civilian casualties, the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or physical integrity. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights. In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are (i) the control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation; (ii) forced recruitment; (iii) the impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity, poverty and the destruction of livelihoods; (iv) increasing levels of organized crime and the ability of warlords and corrupt government officials to operate with impunity in government-controlled areas; (v) systematic constraints on access to education or basic health care as a result of insecurity; and (vi) systematic constraints on participation in public life, including in particular for women.”

(stuk 5, 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan', UNHCR, 6 augustus 2013, pagina's 79 en 80, eigen markering)

c)

De omstandigheden waarin de verzoekende partij bij zijn terugkeer naar Kabul zal terechtkomen zijn allesbehalve menswaardig te noemen.

“Een half miljoen Afghanen vechten voor hun leven in geïmproviseerde tentenkampen. Ze zijn gevlucht voor het gewapend conflict. Volgens een nieuw Amnesty-rapport doet de Afghaanse regering niets om de slechte omstandigheden in deze kampen te verbeteren.

Het rapport *Fleeing war, finding misery: The plight of the internally displaced in Afghanistan* belicht hoe meer dan een half miljoen Afghanen ontheemd raakten door de aanhoudende gewapende conflicten in het land. Elke dag komen er zo'n vierhonderd nieuwe vluchtelingen bij. Alleen al rondom Kabul zijn dertig sloppenwijken waar ongeveer 35 duizend mensen wonen. Ontheemde families maken daar vaak van modder, hout, plastic, karton en palen zelf een onderkomen, dat weinig beschutting biedt tegen de elementen.

Door het barre winterweer zijn ten minste 28 kinderen in de kampen rondom Kabul gestorven. Duizenden mensen leven in koude kleine woningen zonder voldoende water en voedsel, terwijl de

Afghaanse autoriteiten actief steun van hulporganisaties tegenwerkt. De Afghaanse autoriteiten willen voorkomen dat de gevluchte Afghanen zich permanent vestigen. Daarom mogen humanitaire organisaties en VN-instanties bijvoorbeeld geen waterputten aanleggen, maar moeten zij water bij de kampen aanleveren in tanks.

Er is weinig voedsel in de nederzettingen. 'Sinds we hier wonen is er geen steun of iets dergelijks; mijn familie heeft de afgelopen twee dagen niets gegeten,' vertelt Zarin, een 70-jarige vrouw die sinds februari 2010 in Kabul woont nadat ze haar dorp in de provincie Helmand is ontvlucht. Door de barre leefomstandigheden, slechte riolering en een gebrek aan voldoende gezondheidszorg kunnen ziektes zich makkelijk verspreiden. Veel vrouwen bevallen onder zware en onhygiënische omstandigheden zonder deskundige hulp. Kinderen in de kampen krijgen nauwelijks onderwijs. Ze worden weggestuurd omdat ze vieze kleren dragen, of omdat ze geen identiteitspapieren hebben, die alleen te verkrijgen zijn in de eigen provincie.

Bovendien leven de bewoners van deze noodkampen onder de constante dreiging van gedwongen huisuitzettingen. In sommige gevallen konden families net nog een paar eigendommen bij elkaar scharrelen voordat bulldozers hun onderkomen vernietigden."

(stuk 7, 'Afghaanse ontheemden creperen in sloppenwijken, Amnesty International, dd. 23 februari 2012)

"3.3 Opvang binnenlands ontheemden

In april 2012 waren er in Afghanistan naar schatting 408.500 conflict-gerelateerde ontheemden.³⁹⁴ De eerste helft van 2011 zag vooral een snelle stijging in het aantal conflict-gerelateerde Internally Displaced Persons (IDP's).³⁹⁵ Het is moeilijk precieze cijfers te geven, maar in Kaboel wonen naar schatting 35.000 ontheemden in 30 sloppenwijken.

Oorzaken voor ontheemding zijn talrijk. De belangrijkste oorzaken voor ontheemding zijn een verslechterde veiligheidssituatie in een bepaald gebied, gewapend conflict, militaire operaties en intimidatie en bedreigingen. Te denken valt verder aan gebrek aan toegang tot basisvoorzieningen en landconflicten. De meeste IDP's zijn te vinden in de provincies Herat, Nangarhar, Kandahar en Helmand. De meeste IDP's komen uit de provincies Badghis, Kandahar, Helmand en op afstand gevolgd door onder andere Kunar, Nangahar en Ghor.

Veel ontheemdingssituaties zijn tijdelijk, maar kunnen soms jaren, zo niet decennia duren. Veel ontheemden geven er de voorkeur aan bij familie of vrienden te verblijven. Dit alles maakt het lastig om de gehele ontheemdingsproblematiek in kaart te brengen

Ontheemden leven vaak onder moeilijke omstandigheden zonder of met geringe toegang tot drinkwater, gezondheid, behoorlijk onderdak en bescherming."

(stuk 8, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. juli 2012, pagina's 83-84, eigen onderlijning)

De verregaande humanitaire problemen bij terugkeer mogen niet onderschat worden. In de bestreden beslissingen wordt hier echter geen aandacht aan besteed.

"3.1.2 Problemen bij terugkeer

Er bestaan voor terugkeerders grote uitdagingen bij re-integratie, zoals het gebrek aan toegang tot basisdiensten en mogelijkheden om in het eigen levensonderhoud te voorzien. Gebrek aan land, huisvesting en werkgelegenheid zijn de grootste problemen waarmee terugkeerders te kampen krijgen. Na terugkomst moeten terugkeerders vaak gedwongen bij familie of vrienden onderdak vinden, vaak in overvolle huizen. Familie is het belangrijkste opvangnet voor terugkeerders. Mensen die niet over een goed sociaal netwerk beschikken, komen vaak terecht in tenten of openbare gebouwen waar vaak basisvoorzieningen ontbreken.

(...) Dit terwijl perspectief op werk in urbane gebieden nauwelijks beter was. De bevolking van Kaboel is in de afgelopen zeven jaar verdriedubbeld en heeft een toename veroorzaakt van armoede, werkloosheid en criminaliteit. (...)

Zoals hiervoor aangegeven trekt Kaboel de meeste terugkeerders aan. De huurprijzen in Kaboel zijn hoog en veel mensen zijn werkloos. Het aantal daklozen neemt toe. Ook is er met het groeiende inwonertal een toenemende druk op het water- en elektriciteitsnet, evenals op de verkeerssituatie. (...)

Standpunt UNHCR

Het uitgangspunt van UNHCR is dat de organisatie niet meewerkt aan gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Volgens UNHCR is de situatie van iemand die gedwongen terugkeert naar een gebied waar hij geen netwerk heeft niet te vergelijken met de positie van iemand die er bewust voor kiest om terug te keren en hiervoor informatie heeft kunnen inwinnen en zich anderszins heeft kunnen voorbereiden. Terugkeer uit Pakistan en Iran met hulp van UNHCR vindt doorgaans op vrijwillige basis en meestal in groepsverband via de vrijwillige terugkeercentra plaats, waarbij het sociale netwerk nog enige bescherming biedt, al is dit niet gegarandeerd. Een uitgezet individu moet het vaak zonder dergelijke verbanden zien te redden.

Het Nederlandse standpunt dat gedwongen terugkeer uitsluitend plaatsvindt naar Kaboel en dat het betrokkene vervolgens vrij staat zelf verder te reizen naar waar hij maar wil, wordt door UNHCR niet gedeeld. UNHCR pleit in dit verband voor een case by case onderzoek. UNHCR stelt zich op het standpunt dat het niet verantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij geen sociaal netwerk heeft. Ook in Kaboel en andere steden is het volgens UNHCR vrijwel onmogelijk een bestaan op te bouwen indien men de steun van de eigen gemeenschap moet ontberen. Dit geldt met name voor gedwongen terugkeerders afkomstig uit westerse landen.

(...)

UNHCR en de Afghaanse autoriteiten hebben dezelfde standpunten op het gebied van gedwongen terugkeer.”

(stuk 8, 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan', Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. juli 2012, pagina's 80-81, eigen markering)

6.3.3

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen lijkt te erkennen dat de situatie in Afghanistan verslechterd en dat een diepgaande herevaluatie zich opdringt. Dit blijkt immers uit de contactvergadering van het BCHV van 10 september 2013:

“36. De cijfers van augustus 2013 liggen lager dan die van juli en wel om twee redenen: ten eerste, veel personeelsleden waren met verlof in augustus en ten tweede, de negatieve beslissingen m.b.t. Afghanistan, Centraal Irak en Egypte waren bevroren. Beslissingen werden niet ter kennis gebracht van betrokkenen en er zijn nog aanvragen in behandeling. De toestand in Irak wordt steeds slechter en het CGVS moet nagaan of artikel 15C van toepassing is. Ook in Afghanistan verslechtert de toestand en moet er rekening gehouden worden met de nieuwe UNHCR Guidelines. Wat Egypte betreft, worden de beslissingen geblokkeerd vanwege de botsingen tussen pro-Morsi en het leger. De situatie in Egypte moet worden geëvalueerd, met inbegrip van het profiel van personen die tot de Kopten minderheid behoren.”

(stuk 9, Verslag van de contactvergadering van 10 september 2013, Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen)

Het lijkt er op dat de verwerende partij bewust opteert voor een gedwongen verwijdering, terwijl de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkent dat de toestand in Afghanistan, inclusief Kaboel, opnieuw dient geëvalueerd te worden.

6.3.4.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De verzoekende partij meent dan ook dat artikel 3 E.V.R.M. bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal geschonden worden, gelet op de bovenstaande objectieve, recente informatie (punt 4.3.2.).

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (...).”

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RvV 137 365/II)

Het bestaan van een reëel gevaar slachtoffer te worden van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling dient te worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden in het land van herkomst op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Het laatste onderzoek ten gronde werd in casu gevoerd in september 2011, zijnde twee jaar geleden. Het is evident dat de resultaten van dit onderzoek niet kunnen geponeerd worden naar het najaar 2013. Dit werd reeds geoordeeld door uw Raad:

“3.3.2.6. De Raad wijst erop dat van verweerder, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de veiligheids- en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en zijn handelen, met name de gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan te meer indien er een lange tijdspanne tussen de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en een gedwongen verwijdering van het grondgebied bestaat. In die zin kan van verweerder verwacht worden dat hij kennis heeft of zou moeten hebben van de door verzoeker ingeroepen rapporten, waaronder specifiek de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van augustus 2013, en de hierin vervatte recente elementen die prima facie lijken te wijzen op een problematische veiligheids- en/of humanitaire situatie in Kaboel.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt, en evenmin, uit het administratief dossier, dat verweerder voor het nemen van deze beslissing heeft onderzocht, rekening houdend met het gegeven dat een laatste beoordeling in deze zin dateert van juli 2011, of gelet op de nieuwe beschikbare informatie de toestand in Kaboel derwijze is gewijzigd dat er een mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat en dit in het licht van de concrete omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken."

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RvV 137 365/II)

6.3.5.

Los van het bovenstaande dient vastgesteld te worden dat de opsluiting van de verzoekende partij, in zijn hoedanigheid van Afghaan zonder Afghaanse reisdocumenten, onwettig is, aangezien de Afghaanse ambassade te Brussel geen laissez-passer aflevert aan Afghaanse onderdanen die niet wensen terug te keren naar Afghanistan (stuk 10). Zoals reeds aangehaald, opsluiting van illegale personen is slechts rechtmatig indien dit plaatsvindt met het oog op verwijdering.

6.4.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat er in het kader van de gedwongen repatriëring naar Afghanistan geen zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek is gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Aangezien een verwijdering naar Afghanistan artikel 3 E.V.R.M. dreigt te schenden en aldus in afwachting van een procedure tot vernietiging van de eerste bestreden beslissing geschorst dient te worden, dient het inreisverbod, die niet op zichzelf kan bestaan zonder een daarmee samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens geschorst te worden."

4.3.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Afghanistan, dat dan ook verondersteld mag worden dat de voorgenomen uitwijzing zal gebeuren naar Afghanistan, dat recente informatie van het UNHCR van 6 augustus 2013, namelijk "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", die verzoeker nader expliciteert in zijn verzoekschrift, erop wijst dat er sprake is van een slechte veiligheidssituatie voor burgers in Kaboel, dat het tevens wijst op de erbarmelijke humanitaire omstandigheden waarin afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Afghanistan terechtkomen en ten slotte ook wijst op het probleem van de "internally displaced persons" binnen Afghanistan die problemen kennen om de primaire noden te stillen zoals huisvesting, toegang tot drinkbaar water en voedsel e.d.m., dat dit alles wijst op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, terwijl over de actuele veiligheidssituatie in niets gesteld wordt in de eerste bestreden beslissing.

4.3.5. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.6. Het zorgvuldigheidbeginsel legt daarnaast de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

4.3.7. Dat verwerende partij een repatriëring plant naar Afghanistan blijkt uit het feit dat de verwerende partij blijkens het administratief dossier op 1 oktober 2013 de Afghaanse Consul te België heeft aangeschreven met een lijst van personen waarop verzoeker figureert met als bedoeling "*pour obtenir en temps utile la délivrance d'un document de voyage nous mettant à même de l'éloigner régulièrement du pays*". Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker naar Afghanistan zal worden verwijderd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat er als bestemming Kaboel werd opgegeven inzake de repatriëring. Verwerende partij betwist hierbij niet dat verzoeker concreet j naar Kaboel zal verwijderd zal worden. Verwerende partij betwist evenmin de inhoud van de door verzoeker aangevoerde rapporten.

4.3.8. Gelet op het gestelde in punt 4.3.6. heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, te baseren op actuele informatie m.b.t. situatie in

Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken zeer recente rapport van de UNHCR dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische veiligheids situatie en/of humanitaire situatie in Kaboel en dat zij in de eerste bestreden beslissing een risico-analyse maakt, d.w.z. motiveert waarom ondanks deze informatie, een gedwongen verwijdering naar Afghanistan in het geval van verzoeker rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen. Deze verwachting dringt zich des te meer op aangezien de laatste asielaanvraag van verzoeker definitief beoordeeld werd door de Raad op 1 september 2011, terwijl de recentste informatie aangaande de toestand in Afghanistan die verzoeker meedeelt in zijn verzoekschrift dateert van 6 augustus 2013. De Raad stelt evenwel vast dat de eerste bestreden beslissing daarvan helemaal geen gewag maakt en dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging zou gebeurd zijn.

4.3.9. Verwerende partij kan gelet op het gestelde in punt 4.3.5. niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota poneert dat verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van rapporten doch dat hij daarmee niet aannemelijk maakt dat hij een risico loop op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer. Verder wijst de verwerende partij op een aan de nota gevoegd document van CEDOCA van 5 september 2013 doch de Raad stelt vast dat, waar verweerder hierbij lijkt te benadrukken dat burgers als dusdanig geen specifiek doelwit zijn in het conflict, dit document in wezen een weergave betreft van de thans beschikbare informatie over Kaboel, en zonder dat blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze een concreet standpunt inneemt.

Verzoeker maakt prima facie aannemelijk dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de eerste bestreden beslissing en nagelaten heeft een afweging te maken m.b.t. het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM. Een beslissing die niet steunt op afdoende feitenvergaring, schendt de materiële motiveringplicht.

Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima

facie een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

4.4.2.3. Verwerende partij poneert opnieuw in haar nota dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staft. Te dezen volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 4.3.9.

4.4.2.4. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar Afghanistan. Het nadeel is in casu evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt bevolen.

Artikel 2

Voor het overige wordt de vordering tot schorsing verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER